

مترجمة باللغة الألبانية
وقف لله تعالى

Përkthyer në gjuhën shqipe
Shpërndahehet Falas

Katër Parimet

Autor: Muhamed ibn Sulejman Et-Temimi

Shpjegues: Hejthem ibn Muhamed Serhan
Ligjerues pranë xhamisë Profetike, Medine

Përshtati në gjuhën shqipe: Esat Rexhepi

Katër Parimet

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Të gjitha lavdërimet dhe falenderimet i takojnë Allahut, Atë e falenderojmë, dhe vetëm prej Tij falje dhe ndihmë kërkojmë.

Kërkojmë strehim tek Allahu nga e keqja e vetes dhe nga e keqja e veprave tona. Këdo që Allahu e udhëzon, askush nuk mund ta devijojë dhe këdo që Ai e devijon askush nuk mund ta udhëzojë. Dëshmoj se nuk ka asnjë të denjë për adhurim përveç Allahut i Cili është i vetëm, pa partnerë, dhe dëshmoj se Muhamedi është rob dhe i Dërguar i Tij.

Hyrje

Autori i këtij libri

Dijetari i islamit dhe ripërtëritësi i thirrjes në Teuhid (njëshmëri të Allahut), imam Ebu Husejn Muhammed ibn Sulejman Temimi. U lind më 1115H dhe vdiq në 1206H

“Katër Parimet” është teksti i dytë që mësohet gjatë vargut të teksteve për nxënësin e diturisë. Këtij teksti i është kushtuar rëndësi për disa shkaqe, prej tyre:

Ndjekja e shembullit të dijetarëve të gjeneratave të arta

Sepse është shkurtesë e librit: “Largim të dyshimeve”

Këshilla e dijetarëve tanë për mësimin e tij

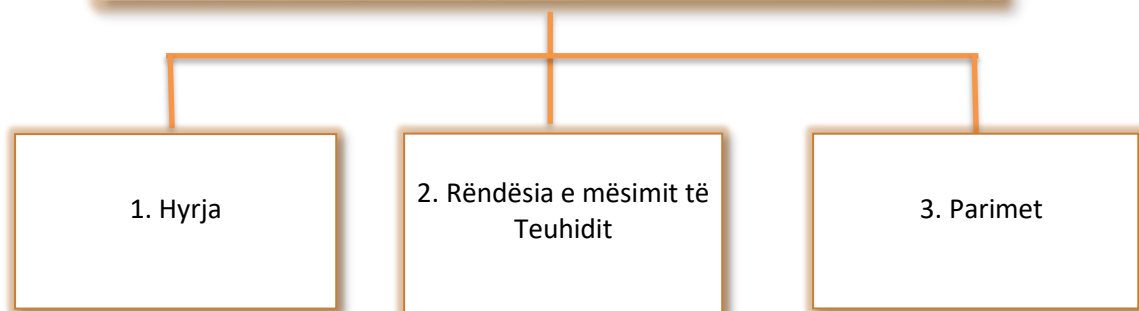
Në të ka refuzim për idhujtarët e kohës sonë

Fillohet me të para fillimit me librin “Largim të dyshimeve”, në mënyrë që mos të kaplojë studentin ndonjë dyshim.

Përmbajtja e Katër Parimeve

Ndahet ky libërth në tri pjesë:

Së pari: Hyrja (Shenjat e lumturisë)

Në emër të Allahut të Gjithmëshirëshmit MëshirëPlotit (1)

Lus Allahun, më Bujarin, Zotin e Fronit Madhështor, që të bëj nga të afërtit e Tij në këtë botë dhe në Jetën e Përtejme (2), dhe të bëjë Mubarek (të dobishëm) kudo që të jesh (3).

(1) Shkaku që autori filloi tekstin me emrin e Allahut

1. Duke ndjekur shembullin e librit të Allahut dhe të Profetëve (paqja qoftë mbi ta)

2. Ndjekja e shembullit të paraardhësve tanë të drejtë nga dijetarët e islamit; ata gjithmonë fillonin librat e tyre në emër të Allahut

3. Kërkim i bekimit (rritje në mirësi) prej Allahut, më Fisnikut.

(2) Pas përmendjes së emrit të Allahut, autori filloi hyrjen me lutje ndaj kërkuesit të diturisë siç e ka zakon, ky është fakt që tregon zellin e tij dhe dashurinë e tij për kërkuesit e diturisë, duke lutur Allahun që ata ti kaplojë çdo mirësi.

(3) Të afërtit e Allahut janë ata që kanë bashkuar midis besimit dhe devotshmërisë:

Ka thënë dijetari i islamit ibn Tejmije: "Kush është besimtarë i devotshëm ai është i afërt i Allahut (i dashur i Tij)"; argument për këtë është thënia e Allahut (kuptimi i tij):

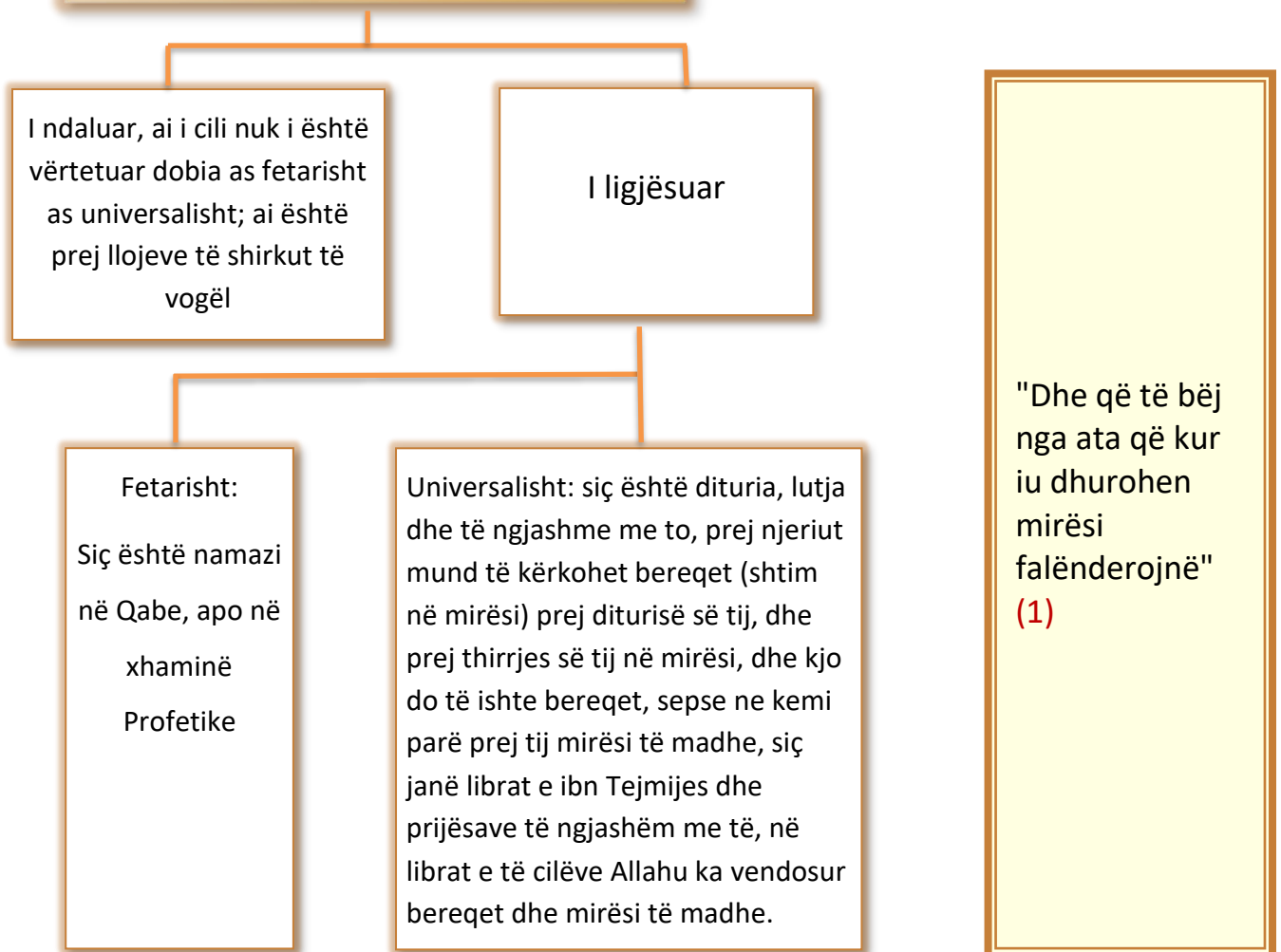
"Vërtetë për të afërtit e Allahut nuk ka frik, e as nuk kanë për çfarë të brengosen, ata të cilët besuan dhe ishin të devotshëm." [Junus : 62; 63]

Mirësia (bereqeti) është shtimi dhe zhvillimi.

"Teberruk" është: kërkimi i bereqetit.

"El Mubarek" është ai që i shihet mirësia kudo që është.

"Teberruk" ndahet në dy kategori:

(1) Mirësia është sprovë dhe argumentet për këtë janë të shumta, prej tyre:

"Ne do t'ju provojmë ju me të keqen dhe me të mirën" (21:35)

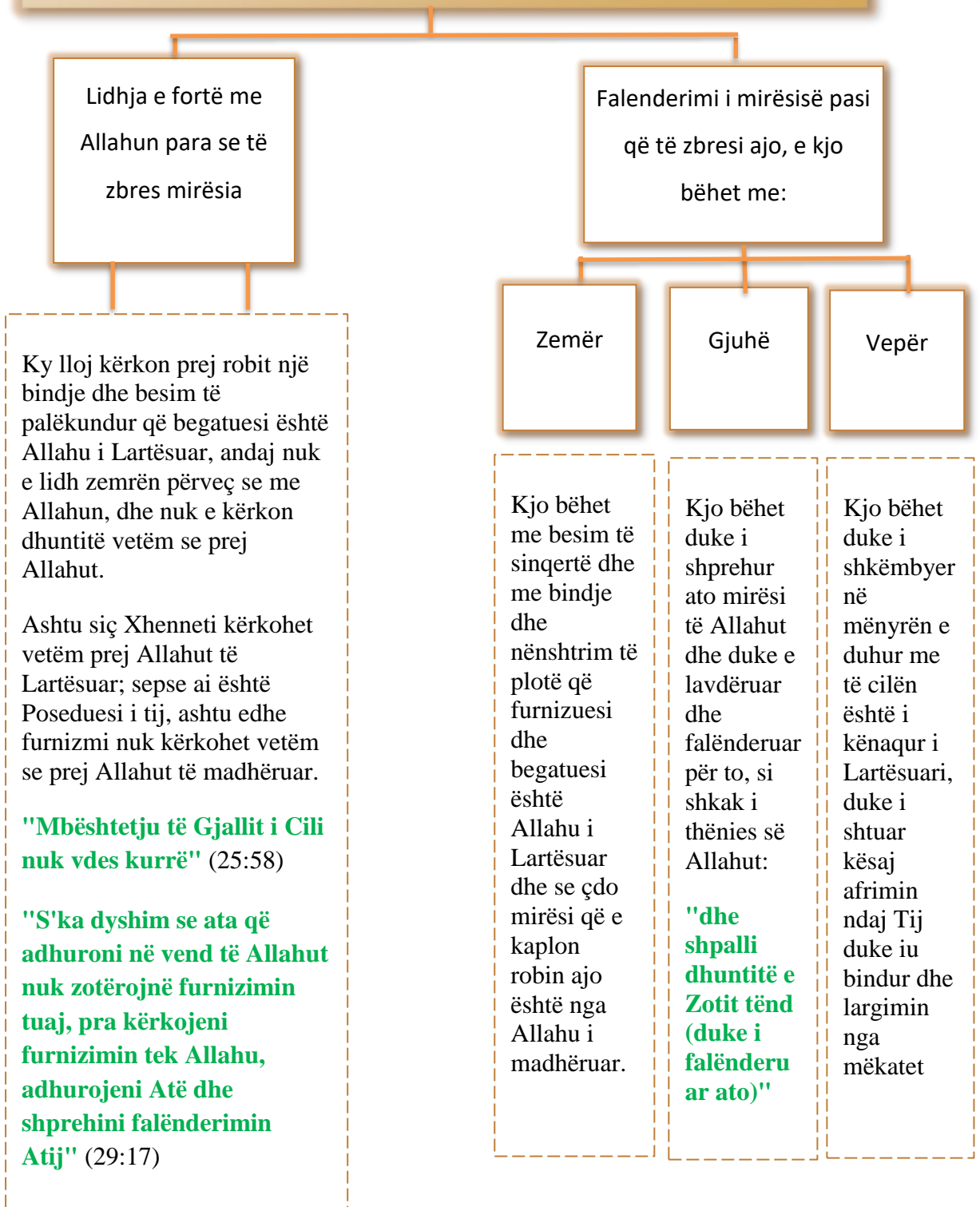
"Kur (Sulejmani) e pa të vendosur para tij (fronin e Belkisës), tha: "Kjo është nga dhuntitë e Zotit tim, për të më provuar a jam mirënjohës apo mohues. Kush falënderon, e bën për të mirën e vet e, kush mohon, (ta dijë se) Zoti im është i Vetëmjaftueshëm dhe Fisnik." (27:40)

"Për sa i përket njeriut, kur Zoti i tij e sprovon atë, duke e ngritur lart dhe duke i dhënë mirësi, ai thotë: "Zoti im më ka nderuar." (89:15)

Po ashtu hadithi: "Tre persona nga bijtë e Izraelit dëshirojnë Allahu që ti sprovujë..."

Mirësia (dhuntia) ndërlidhet me Njëshmërinë e Zotërimit dhe Njëshmërinë e Adhurimit dhe falenderimi i saj ndahet në dy kategori:

Dhe që të bëjë nga ata që kur sprovohen durojnë (1), dhe kur mëkatojnë kërkojnë falje

(1) Sepse durimi është obligim me konsensusin e të gjithë muslimanëve.

Njerëzit gjatë goditjes së fatkeqësive në këtë botë ndahen në katër kategori:

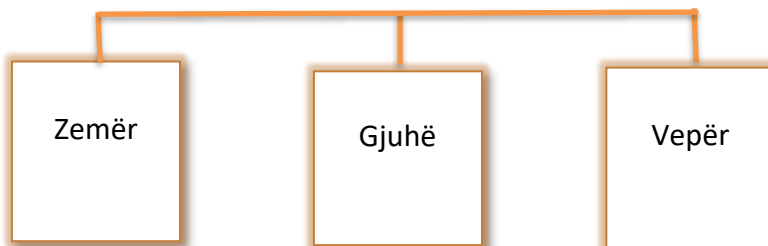
I hidhëruar

Durimtar

I kënaqur

Falënderues

1. **Hidhërimi** ndaj përcaktimit është haram, dhe prej mëkateve të mëdha, e ajo bëhet me:

- **Hidhërimi** me zemër: Ka thënë ibn Kajimi disa fjalë që kuptimin e kanë: "Disa njerëz nuk kanë guxim që ta shprehin hidhërimin me gjuhët e tyre, mirëpo shpirti i tij i cili është midis dy skajeve të tij dëshmon për këtë, duke menduar keq për Zotin e tij, duke thënë: më ka bërë padrejtësi Zoti im, më ka privuar Zoti im...etj. "
  - Hidhërimi me gjuhë: bëhet duke bërtitur apo duke vajtuar, apo duke thirrur mjerim, mallkim apo duke ofenduar.
  - Hidhërimi me gjymtyrë: bëhet duke i goditur faqet, duke i shqyer rrobat, apo duke i nxjerr flokët.
2. **Durimi** (sabri): është obligim, me unanimitetin e muslimanëve. Është obligim që reflektohet në zemër, gjuhë dhe gjymtyrë. Thotë imam Ahmedi: "është përmendur durimi në Kuran në më shumë se nëntëdhjetë vende, ai është obligim me konsensusin e Ummetit, dhe është gjysma e besimit, sepse besimi përbëhet nga dy pjesë, gjysma durim dhe gjysma falënderim." (Mederixh esSelikin e ibn Kajjimit).
3. **Kënaqësia**: është e pëlqyer dhe është shkallë më e lartë se sa durimi.
4. **Falënderimi**: është shkalla më e lartë dhe më e plota.

Dije, Allahu të udhëzofte që t'i bindesh Atij, se *Hanifija* është feja e Ibrahimit: Kjo është që ta adhuron Allahun duke e praktikuar fenë vetëm për Të, siç tha Ai:

“Unë nuk i krijova xhindët dhe njerëzit për tjetër pos që të më adhurojnë” (1) [Edh Dharijat, 56].

Kur ju të pranoni se Allahu ju ka krijuar për adhurimin e Tij, atëherë ta dini se adhurimi nuk merret në konsideratë si i tillë, përveçse nëse shoqërohet me Teuhid, ashtu siç namazi nuk konsiderohet namaz, përveçse nëse është i shoqëruar me pastrim (*tahara*). Kështu që kur shirku hyn në adhurim, ai e zhvlerëson atë ashtu siç papastërtia e zhvlerëson pastërtinë.

Pra kur ta dini se nëse shirku hyn në adhurimin tuaj ai e çorodit atë, i anulon të gjitha veprat dhe ai që e bën atë përgjithmonë është në Xhehenem, atëherë ju do ta kuptoni çështjen e detyrueshme dhe më të rëndësishmen për ju: njohjen e këtij fakti, me qëllim që Allahu t'ju shpëtojë nga skëterra e të bërit shirk ndaj Tij, për të cilën Ai, më i Lartësuari, tha,

“Vërtet, Allahu nuk fal që t'i shoqërohen Atij ortakë në adhurim, por Ai i fal përveç kësaj (çfarëdo tjetër) për atë që dëshiron.” [en-Nisa 4:116]

Kjo dituri përfshin katër parimet të cilat Allahu, më i Lartësuari, i ka përmendur në Librin e Tij.

Parimi i parë është që të dish se jobesimtarët, të cilët i Dërguari ﷺ i luftoi, e pranonin se Allahu, më i Lartësuari, ishte Krijuesi dhe Rregulluesi i të gjitha çështjeve, por kjo nuk i futi në Islam dhe dëshmi për këtë është thënia e Tij, më të Lartësuarit:

“Thuaj: Kush ju furnizon nga qielli dhe nga toka? Apo kush posedon të dëgjuarit dhe të parit? Dhe kush e nxjerr të gjallin prej të vdekurit dhe e nxjerr të vdekurin prej të gjallit? Ata do të thonë: “Allahu.” Thuaj: “A s’do të frikësoheni atëherë nga dënimi i Allahut (për atë se i përshkruani rival në adhurim Allahut)?” (2) [Junus 10:31]

(1) Autori sqaroi shkakun pse ne mësojmë Teuhidin?

(2) jobesimtarët tek të

cilët është dërguar Muhamedi ﷺ kanë pranuar Allahun si Krijues dhe Zot, megjithatë i Dërguari ﷺ i luftoi ata; pra hasmëria midis tyre dhe Profetit ﷺ ishte në njësimin e Allahut në adhurim, andaj kushdo që dedikon ndonjë adhurim ndaj dikujt tjetër përveç Allahut ai është idhujtar, jobesimtarë.

Parimi i dytë: Ata (idhujtarët) thonë: Ne nuk i lutemi dhe nuk iu drejtohem atyre vetëm se për të kërkuar afrimin (tek Allahu) dhe ndërmjetësimin (përmes tyre tek Allahu).

Dëshmia kundër kërimit të afërsisë (përmes eulijave) është thënia e Tij,

“Dhe ata që marrin mbrojtës krahas Tij (thonë): “Ne i adhurojmë ata vetëm që të na ofrojnë tek Allahu.” Vërtet, Allahu do të gjykojë mes tyre në lidhje me atë për çka ata kundërshtoheshin. Vërtet, Allahu nuk e udhëzon atë që është gënjeshtar dhe jobesimtar.” (1)
[ez-Zumer 39:3]

Dëshmia kundër ndërmjetësimin (përmes eulijave) është thënia e Tij, më të Lartësuarit:

“Dhe ata adhurojnë përveç Allahut gjëra të cilat nuk u sjellin as dëm as dobi, dhe thonë: “Këta janë ndërmjetësuesit tanë tek Allahu.”
[Junus 10:18]

Ndërmjetësimi është dy llojesh:

- Ndërmjetësimi i mohuar dhe
- Ndërmjetësimi i pohuar. (2)

(1) Argumentohen ithtarët e shirkut dhe mosbesimit me atë që ata nuk i adhurojnë këta të cilët i lusin dhe se nuk iu drejtohen atyre vetëm se për të kërkuar afrim dhe ndërmjetësim, mirëpo ata me këtë kanë merituar që i Dërguari ﷺ ti bëjë tekfir (ti shpallë si jobesimtarë) dhe ti luftojë ata.

(2) Ndërmjetësimi (shefati) gjuhësisht rrjedh prej bashkëngjitjes, kurse fetarisht d.t.th: ndërmjetësimi ndaj ndokujt për ti sjellë ndonjë dobi, apo për ti larguar ndonjë dëm.

Llojet e ndërmjetësimit (Shefatit)

I pohuar

Është ajo që kërkohet nga Allahu.

Kushtëzohet për të:

- Leja e Allahut për ndërmjetësimin.
- Kënaqësia e Tij ndaj ndërmjetësuesit dhe
- ndaj të ndërmjetësuarit.

Në atë që ka mundësi krijesa

Lejohet me katër kushte:

- Të jetë i gjallë.
- Të jetë prezentë.
- Të jetë i aftë.
- të merret si shkak.

I mohuar

Është ajo të cilën e ka mohuar Kurani, është ajo që kërkohet prej dikujt tjetër përveç Allahut për çfarë nuk ka mundësi askush përveç Allahut, ky llogaritet shirk i madh.

Pra ndërmjetësimi i mohuar është ai që kërkohet prej dikujt tjetër përveç Allahut në atë çfarë nuk ka mundësi ta realizojë askush përveç Allahut; argument për këtë është:

"O ju që keni besuar, jepni prej asaj që u kemi furnizuar, para se të vij një ditë kur nuk do të ketë as shitje, as miqësi e as ndërmjetësim! Mosbesimtarët, ata janë mizorët!"

2:254

Ndërmjetësimi i pohuar: është ajo që kërkohet prej Allahut, ndërmjetësuesi nderohet me ndërmjetësim (nga Allahu si shkak që ia ka dhënë mundësinë e ndërmjetësimit sh.p), kurse ai për të cilin ndërmjetësohet është: ai i cili Allahu ia ka pëlqyer fjalët e tij dhe veprat e tij pasi që ti ketë dhënë leje, siç ka thënë i Lartësuar:

"Kush mund të ndërmjetësojë te Ai, përveç se me lejen e Tij?" 2:255

Parimi i tretë (1) është që Profeti ﷺ takoi njerëz që dallonin në adhurimin e tyre. Në mesin e tyre ishin njerëz që adhuronin engjëj, disa që adhuronin profetë dhe njerëz të drejtë, si dhe të tjerë të cilët adhuronin gurë, drurë, diellin dhe hënën. I Dërguari i Allahut ﷺ i luftoi ata dhe nuk bëri dallim mes tyre.

Dëshmi është thënia e Allahut, më të Lartësuarit,

"Dhe luftoi ata derisa të mos ketë më fitne (trazira) dhe tërë adhurimi të bëhet vetëm për Allahun." [2:193]

Dhe dëshmi se dielli dhe hëna (adhurohen) është thënia e më të Lartësuarit:

"Dhe prej Shenjave të Tij janë nata dhe dita, si dhe dielli dhe hëna. Mos i bëni sexhde diellit dhe hënës, sexhde bëni vetëm Allahu i Cili i krijoi ato, nëse vetëm atë e adhuroni" [41:37]

Dhe dëshmi që engjëjt nuk adhurohen është thënia e më të Lartësuarit,

"Dhe as që ju urdhëron ai (pejgamberi) që të adhuroni engjëjt, as pejgamberët për zota. Vallë, a ju urdhëroi ai juve mosbesimin pasi që ju jeni muslimanë?"

[3:80]

(1) Kjo rregulle është argument shumë i qartë për refuzimin e atyre që thonë që shirku bëhet vetëm duke i adhuruar idhujt, argumentet fetare kanë ardhur si për adhuruesit e idhujve, ashtu edhe për të adhuruarit e tjerë.

I Dërguari ﷺ nuk ka bërë dallim midis tyre, mirëpo që të gjitha i ka llogaritur si Taguta (të adhuruar pa të drejtë), i ka luftuar të gjithë pa dallim, në mënyrë që feja t'i kushtohet vetëm Allahut të Lartësuar.

Dëshmi se pejgamberët adhurohen është thënia e më të Lartësuarit:

“Dhe kur Allahu të thotë (në Ditën e Ringjalljes) “O Isa, biri i Merjemes, a u ke thënë ti njerëzve, “Më adhuroni mua dhe nënën time si dy zota krahas Allahut”. Ai do të thotë, “Lavdi të qoftë ty! Nuk më takon mua ta them atë që s’kam të drejtë (ta them). Sikur të kisha thënë një gjë të tillë, Ti me siguri do ta dije atë. Ti e di se çfarë ka në mua ndonëse unë nuk e di se ç’ka në Ty. Vërtet, Ti je i Gjithëdijshëm për tërë atë që është e fshehur.” [5:116]

Dëshmi se njerëzit e drejtë adhurohen është thënia e më të Lartësuarit:

“Të tillët (zotat) që këta po lusin (pos Allahut), vetë ata kërkojnë afrimin (tek Zoti i vërtetë), shpresojnë në mëshirën e Tij dhe i frikësohen dënimit të Tij. Vërtet, dënimit të Zotit tënd është për t’iu ruajtur..” [17:57]

Dëshmi se gurët dhe drunjtë adhurohen është thënia e Tij, më të Lartësuarit,

“ ju i morët në konsiderim el-Lat dhe el-Uza. Dhe Menatin, të tretin tjetër?” [53:19-20]

Dhe hadithin e Ebu Uekid el-Lejthit (radiAllahu anhu) i cili tha: **“Ne u nisëm me Pejgamberin (salAllahu alejhi ue selam) për në Hunejn dhe ishim të rinj në Islam. Idhujtarët kishin një dru të cilit i përkushtoheshin dhe në të cilin i varnin armët e tyre, dhe atë dru e quanin ‘Dhat Enuat’. Ne kaluam pranë një druri dhe thamë, “O i Dërguar i Allahut, na cakto edhe neve një Dhat Enuat ashtu siç ata kanë një Dhat Enuat. Ai tha, “Allahu Ekber! Allahu Ekber! Allahu Ekber! Pasha atë, në Dorën e të cilit është shpirti im, këto janë rrugët. Kjo që thatë është e njëjtë me atë që i thanë Benu Israilët Musait,**

“Na e bëj dhe neve një zot sikurse zotat e tyre.” Ai tha, “Vërtet ju jeni njerëz injorantë.” [7:138]

[Transmetuar nga et-Tirmidhi (2180) i cili tha se hadithi është Hasen Sahih, dhe Ahmedi (5/218), Ibn Ebi Asim në es-Sune (76), Ibn Hiban në Sahinë e tij (6702) dhe qe bërë autentik nga Ibn Haxher në el-Isabe (4/216).

Parimi i katërt është që idhujtarët e kohës sonë janë më të këqinj në shirkun e tyre se idhujtarët që ishin para tyre. Kjo-sepse ata që ishin para tyre bënë shirk gjatë kohës së rehatisë por e bënë adhurimin e tyre vetëm për Allahun kur gjendeshin në vështirësi. Mirëpo, shirku i idhujtarëve të kohës sonë është i vazhdueshëm, gjatë gjendjes së rehatisë dhe vështirësisë.

Dëshmi është thënia e Tij :

“Dhe kur ata hipin në anije e lusin Allahun duke e pasur besimin e pastër vetëm për Të, ndërsa kur Ai i sjellë ata të sigurt në tokë, vini re, ata i japin të tjerëve një pjesë të adhurimit të tyre.”
(1) [29:65]

Dhe Allahu, i Lartësuar, e di më së miri. Lutjet dhe paqja qofshin mbi Muhammedin, familjen e tij dhe Shoqëruesit e tij.

Autori në këtë parim ka sqaruar qëndrimin e rrezikshëm të idhujtarëve të kohës sonë, duke e marrë parasysh që e kanë shirkun më të rëndë se sa idhujtarët e mëhershëm, sepse idhujtarët e kohës sonë, i bëjnë shirk Allahut në mirëqenie dhe në vështirësi, kurse idhujtarët e kohës së mëparshme kanë bërë shirk vetëm gjatë mirëqenies, ndërsa gjatë vështirësive e kanë njohur Allahun dhe Njëshmërinë e Tij.

Përderisa jobesimtarët tek të cilët është dërguar Profeti ﷺ e kanë pasur shirkun më të ulët se këta të kohës tonë dhe megjithatë Allahu i ka shpallur si jobesimtarë, atëherë çfarë mendon lidhur me ata që shirkun e kanë të vazhdueshëm në mirëqenie dhe në vështirësi? S’ka dyshim, ata janë jobesimtarë në formë më parësore.

<p>Kërkimi i Xhennetit nuk bëhet vetëm se prej Allahut, sepse është Ai që e posedon atë, ashtu është edhe çështja e furnizimit (rizkut), nuk kërkohet vetëm se prej Allahut, prandaj është e domosdoshme të lidhemi me Allahun e jo me të tjerët.</p>	<p>Ndërlidhet me Teuhidin Rububije (Njësimin në Zotërim).</p>						
<p>Falënderon me zemër: duke e pranuar që çdo dhunti që e posedon është prej Allahut e jo prej ndokujt tjetër</p>	<p>Ndërlidhet me Teuhidin Uluhije (Njësimin e Allahut në adhurim)</p>	<p>Falënderimi i mirësisë</p>	<p>Mirësia është provë, argumenti për këtë është:</p> <p>"Ne do t'ju sprovojmë ju me të keqen dhe me të mirën"</p>	<p>Kur i jepet falënderon</p>	<p>Shenjat e lumturisë</p>	<p>Hyrja dhe aty përmenden shenjat e lumturisë</p>	<p>Katër parimet, ato janë përmbledhje e librit "Largim i dyshimeve"</p>
<p>Falënderon me gjuhën e tij: "Kjo është nga dhuntitë e Zotit tim, për të më provuar a jam mirënjohës apo mohues."</p>							
<p>Falënderon me gjymtyrët e tij: Duke i shfrytëzuar ato mirësi për të falenderuar Begatuesin, ç'do mirësi falënderohet sipas natyrës së saj, falënderimi i mirësisë së pasurisë bëhet duke e shpenzuar në bindje ndaj Allahut, falënderimi i mirësisë së diturisë bëhet duke e shpërndarë atë e kështu me radhë.</p>							
<p>I hidhëruar: dispozita për të është: prej mëkateve të mëdha, hidhërimi bëhet me zemër, gjuhë dhe gjymtyrë.</p>	<p>Situatat e njerëzve gjatë goditjes së fatkeqësive</p>			<p>Kur të sprovohet duron</p>			
<p>Durimtarë: dispozita e durimit është : obligim, të gjithë dijetarët janë të një fjale, bëhet me zemër, gjuhë dhe gjymtyrë, durimi është i hidhur siç e ka </p>							

emrin, mirëpo përfundimin e ka më të ëmbël se mjalti.			
<p>I kënaqur: dispozita e tij është e pëlqyer, për shkak të kënaqësisë së plotë që e ka ndaj Zotit të tij e din që ç’do gjë që e godet është prej Allahut dhe se çdo gjë që Allahu ia përcakton robit të Tij besimtarë është mirë për të.</p>			
<p>Falënderues: ajo është shkalla më e lartë, dhe ajo është gjëja më e pëlqyer, dhe këtë nuk e arrin kush përveç robërve të Allahut që janë falënderues të vërtetë.</p>			
Kur bën mëkat kërkon falje.			
<p>Hanifija: është feja e pastër e Ibrahimit, që Allahu të ka krijuar për adhurimin e Tij. Adhurimi nuk merret në konsideratë si i tillë, përveçse nëse shoqërohet me Teuhid, kështu që kur shirku hyn në adhurim, ai e zhvlerëson atë dhe i anulon veprat dhe ai bën që pronari i tij të jetë përgjithmonë në Zjarr, atëherë bëhet e qartë që gjëja më e rëndësishme është njohja e këtij fakti.</p>	<p>Pse e mësojmë Teuhidin dhe rrezikun e shirkut?</p>		
<p>Parimi i parë: Mosbesimtarët të cilët i luftoi i Dërguari ﷺ e kanë pranuar Zotin si Krijues, mirëpo nuk e kanë veçuar Atë me adhurim dhe ky pranim nuk i ka futur ata në islam.</p>			
<p>Parimi i dytë: Mosbesimtarët i kanë adhuruar idhujt për shkak të afrimit dhe të ndërmjetësimit.</p>			
<p>Parimi i tretë: Profeti ﷺ është shfaqur tek disa njerëz të cilët kanë qenë të ndryshëm në adhurimet e tyre dhe nuk ka bërë dallim midis këtij apo atij shirku</p>			
<p>Parimi i katërt: Idhujtarët e kohës sonë janë me shirk më të rëndë se sa të parët.</p>			

Test për Katër Parimet

Emri ..... Sasia e memorizimit të Librit të Teuhidit .....

A i di përmendësh katër parimet .....

Puna	Argumenti nga Kurani dhe Sunneti
Mirësia është provë	
Pranimi që e bëjnë mosbesimtarët ndaj Teuhidit Rububije	
Kërkimi i afërsisë	
Ndërmjetësimi i mohuar	
Argumenti për Diellin dhe për Hënën	
Argumenti për Engjëjt	
Argumenti për Profetët	
Argumenti për njerëzit e mirë	
Argumenti për gurët dhe drurët	
Idhujtarët janë të sinqertë në vështirësi dhe bëjnë shirk në rehati	
Argumenti për Shirkun	

Shkruaj nga ajo që di lidhur me atë që vijon:

Përse e mësojmë Teuhidin?	1-	2-	3-	4-
5-	6-	7-	8-	
Përse i mësojmë Katër Parimet?	1-	2-		
3-	4-			
Ndahen katër parimet në:	1-	2-	3-	
Katër Parimet janë përmbledhje e librit				
Përse nuk e mësojmë fillimisht librin "Largim dyshimesh"?				
Shenjat e lumturisë	1-	2-	3-	
Hanifija është:				
Frytet e mësimin të Katër Parimeve				
Të afërmit e Allahut janë:	Ka thënë ibn Tejmije:			
Argument për këtë është:				
Falënderimi ndaj dhuntisë bëhet duke..., duke i shtuar kësaj shembull konkret	1-			
2-				
3-				

